

kan ske, men der er heller ikke for Tiden det mindste til Hinder for, at Sparekasser kan give Uddrag paa Check saa ofte, de har Lyst dertil. Der er altsaa heller ikke her givet Sparekasserne nogen som helst Frihed, som de ikke allerede har. Der er kun Tale om at lade være med at foretage Indskrænkninger i den Frihed, de har. Ændringsforslag Nr. 8, hvorefter blot Ordet „undtagelsesvis“ skal gaa ud, behøver jeg ikke at opholde mig ved, for derom har Ministeren i Virkeligheden sagt, at det ingen Realitetsforandring er, det er da i alt Fald ikke noget større, og det vil det ærede Medlem da sikkert heller ikke paastaa, det skal være. Jeg maa sige, at den Omstændighed, at de Ændringsforslag maatte blive vedtaget, ikke for mig vil indeholde nogen som helst Tilskyndelse til at fratagde de Ændringsforslag, der for mig er af langt større og mere indgribende Betydning end dette, om Sparekasserne bliver fri for visse indskrænkende Bestemmelser, som er tiltænkte dem ved de af Ministeren stillede Forslag, som jo til Dels ogsaa var stillede af Bank- og Sparekassekommissionen.

Jeg skal imidlertid ikke opholde mig længere ved de Udtalelser, der er faldet fra det ærede Medlem og fra andre ærede Medlemmer; det er vist rigtigt, at man længes efter at komme til Ende med Forhandlingen om denne Sag. Men jeg vil dog gerne gøre nogle faa Bemærkninger til, hvad den højtærede Minister har udtalt. Maa jeg da først sige, at det i nogen Grad har forbavset mig, at Ministeren har været saa stærkt imod det Ændringsforslag, som han sidst omtalte, det, der er stillet under Nr. 3 af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) og mig. Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa Motiveringen af det; den kan jeg saa udmærket overlade til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds; men det undrer mig, baade at Ministeren er saa stærkt imod det, og at det har vundet saa liden Tilslutning i Udvalget, som det har gjort; thi saa vidt jeg kan se, er det i Virkeligheden den eneste Bestemmelse i Bankloven, som kan siges at tage Sigte paa, at en Bank skal være stillet saaledes, at den altid kan opfylde den Forpligtelse, som først og fremmest paahviler en Bank. Man

har for Sparekassernes Vedkommende den ene indskrænkende Bestemmelse efter den anden, Bestemmelser, der gaar ud paa, at det maa de ikke, og det maa de ikke, de skal have saa og saa meget anbragt i fast Ejendom, hvis det da er Sparekasser med Indskud af nævneværdig Størrelse o. s. v. Hvorfor? Fordi man vil sikre, at Sparekassen virkelig kan opfylde sine Forpligtelser overfor Sparerne, sikre, at det er et Spareinstitut, der ikke anbringer Pengene i Bygge- eller andre Spekulationsforetagender, ikke binder dem paa en saadan Maade, at de ikke kan faas igen med rimelig Opsigelse. Det er altsammen Bestemmelser, der tager Sigte paa at sikre Sparerne. Men man kan ikke gaa med til at indsætte i Bankloven en Bestemmelse, som gaar ud paa, at naar Folk benytter Banken som Bank, naar man indsætter i den Midler, som det maaske Dagen efter viser sig nødvendigt at faa tilbage, skal man have Sikkerhed for, at Banken ligger med en saa stor kontant Beholdning, at man virkelig kan faa sine Penge. Man siger, at det er at lægge alt for stærke Baand paa Bankerne; Direktørerne i Bankerne maa selv skønne over, om det er nødvendigt at have 5 pCt. eller et andet Beløb i Beholdning. Men hvorfor maa saa Sparekassedirektørerne ikke selv skønne over, hvor meget de tør anbringe i fast Ejendom, i Kautionslaan o. s. v.? Det har man ikke villet lade dem gøre, selvfølgelig af Hensyn til Sparerne; men hvorfor skal man ikke tage et lignende Hensyn til Indskyderne i en Bank, der benytter Banken, som en Bank skal benyttes, som en Institution, der tager imod Penge for en kort Tid, forrenter dem og staar til Tjeneste med Udbetalinger, naar vedkommende næringsdrivende behøver dem?

Jeg har, som sagt, undret mig over, at Ministeren har stillet sig mildest talt køligt overfor en saadan Bestemmelse, og at den har vundet saa ringe Tilslutning i Udvalget. Det er for mig et Vidnesbyrd om, at man, naar Talen er om Bankerne, er meget mere ængstelig for at træffe indskrænkende Bestemmelser, end naar Talen er om Sparekasser. Overfor dem har man saa sandt ikke været ængstelig. Sparekasseloven har hele Tiden, lige fra den